

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.11.2007, sp. zn. 5 Tdo 1141/2007, ECLI:CZ:NS:2007:5.TDO.1141.2007.1

Číslo: 45/2008

Právní věta:

Skutek posouzený jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák., který spočíval v tom, že pachatel odebral od dodavatele zboží s úmyslem vůbec za ně nezaplatit kupní cenu, není totožný se skutkem posouzeným jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c) tr. zák., jehož podstatou bylo to, že pachatel poté, co odebral od dodavatele zboží, činil ve vztahu ke svému majetku takové fiktivní dispozice, kterými předstíral svou neschopnost zaplatit kupní cenu za odebrané zboží. Pravomocné meritorní rozhodnutí o jednom z těchto skutků (např. zprošťujícím rozsudkem) není překážkou ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. pro stíhání pachatele za druhý skutek a pro jiné meritorní rozhodnutí o něm (např. odsuzujícím rozsudkem).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.11.2007

Spisová značka: 5 Tdo 1141/2007

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podvod, Překážka věci rozhodnuté, Totožnost skutku

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.

§ 250 odst. 1 tr. zák.

§ 256 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné I. E., které podala proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. 11 To 207/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 1 T 54/2006.

Z odůvodnění:

Obviněná I. E. byla ve výroku o vině pod bodem 1. rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 1 T 54/2006, uznána vinnou trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., kterého se společně s obviněným J. E. dopustila tím, že jako jednatelka obchodní společnosti E., s. r. o., uzavřela s obchodní společností T., a. s., kupní smlouvu na dodávku

příze za celkovou částku 1 743 827 Kč, kterou měla obchodní společnost E., s. r. o., jako kupující uhradit dne 25. 9. 1998 na základě faktur vystavených v období od 17. 8. 1998 do 31. 8. 1998 prodávající obchodní společností T., a. s. Obchodní společnost E., s. r. o., však zmíněné zboží dále prodala obchodní společnosti H., spol. s r. o., za celkovou částku ve výši 2 099 581,10 Kč, z níž tato společnost uhradila dne 20. 10. 1998 částku ve výši 521 883,10 Kč a zbývající část kupní ceny ve výši 1 577 975 Kč započítala vůči splatným závazkům obchodní společnosti E., s. r. o. Následně dne 20. 10. 1998 obviněná I. E. a obviněný J. E. získali do majetku obchodní společnosti E. s. r. o., od obchodní společnosti H., spol. s r. o., též částku ve výši 1 478 116,90 Kč, kterou společně s částkou ve výši 521 883,10 Kč (tj. v celkové výši 2 000 000 Kč) dne 31. 12. 1999 zaúčtovali na účet 335 100 jako pohledávku za společníky. Dne 31. 12. 2000 zmíněnou pohledávku obchodní společnosti E., s. r. o., vůči obviněné I. E. přeúčtovali na účet 315 jako pohledávku za svědkem Z. W., ačkoli v účetnictví jmenované obchodní společnosti není žádný písemný souhlas s převzetím dluhu. Dne 30. 4. 2001 předmětnou pohledávku postoupila obchodní společnost E., s. r. o., za niž jednal obviněný J. E. jako její jediný jednatel, s 50% ztrátou obviněné I. E. za částku 1 000 000 Kč, přičemž obviněná tuto smluvní cenu uhradila formou interního zápočtu ve výši 63 071 Kč a dvěma směnkami vlastními, které získala od svědka M. P. prostřednictvím svědka Z. W., když tyto směnky vystavila obchodní společnost B., s. r. o., na částku ve výši 607 000 Kč a fyzická osoba - podnikatel K. Š. na částku ve výši 94 000 Kč. Obviněná I. E. ani obviněný J. E. však tyto směnky neuplatnili ani neprotestovali.

Shora popsaného jednání se přitom oba obvinění dopustili v úmyslu, aby účetními operacemi zakryli jiné použití částky ve výši 2 000 000 Kč, čímž sledovali zbavení se povinnosti vrátit tuto částku do majetku obchodní společnosti E., s. r. o., za účelem úhrady jejich závazků. Z uvedené částky pak bylo ke dni 31. 3. 2002 vráceno obchodní společnosti E., s. r. o., pouze 214 000 Kč a obchodní společnosti T., a. s., bylo v období od 25. 2. 1999 do 31. 5. 2001 uhrazeno formou 4 splátek jen 224 532,06 Kč. Ve vztahu k této obchodní společnosti tak zůstala neuhrazena částka ve výši 1 519 294,94 Kč, kterou jí byla obchodní společnost E., s. r. o., povinna zaplatit podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2000, sp. zn. 41 Cm 279/99, jenž nabyl právní moci dne 27. 10. 2000.

Za to byla obviněná I. E. odsouzena podle § 256 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roky.

Naproti tomu byla obviněná I. E. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěna obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Náchodě, neboť skutek, v němž obžaloba spatřovala trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., není trestným činem. Podstata tohoto skutku spočívala v tom, že obviněná jako jednatelka obchodní společnosti E., s. r. o., v několika případech odebrala zboží (přízi) od obchodní společnosti T., a. s., ačkoli věděla, že za odebrané zboží není schopna s ohledem na nepříznivou ekonomickou situaci obchodní společnosti E., s. r. o., řádně zaplatit celou kupní cenu, když z celkové kupní ceny ve výši 1 548 458 Kč uhradila ve čtyřech splátkách toliko částku 224 532,06 Kč, toto zboží prodala obchodní společnosti H., spol. s r. o., a takto získané prostředky použila pro další podnikání a vlastní potřebu, čímž měla způsobit obchodní společnosti T., a. s., škodu ve výši 1 519 294,94 Kč. Důvodem k tomuto zprošťujícímu výroku byla skutečnost, že soud prvního stupně na základě důkazů provedených ve věci nedovodil u obviněné subjektivní stránku trestného činu podvodu.

Týmž rozsudkem bylo rozhodnuto též o vině a trestu obviněného J. E.

Citovaný rozsudek Okresního soudu v Náchodě napadli obviněná I. E. a obviněný J. E. odvoláními, která Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. 11 To 207/2007, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Hradci Králové i proti rozsudku Okresního soudu v

Náchodě podala obviněná I. E. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřela o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. Podle názoru obviněné popis skutku, který je uveden pod bodem 1. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, je totožný se skutkem obsaženým ve zprošťujícím výroku téhož rozsudku, přičemž zprošťující výrok nabyl právní moci ještě předtím, než odvolací soud vydal usnesení o zamítnutí jejího odvolání podaného proti odsuzujícímu výroku. Totožnost skutku pak obviněná spatřuje v tom, že mezi skutkem, v němž soudy obou stupňů shledaly trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., a skutkem, pro který byla obviněná zproštěna obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř., existuje časová shoda a totožnost jednání. Podle obviněné rozhodovaly soudy nižších stupňů o obžalobě, která byla podána pro týž skutek, takže údajně nemohly rozhodnout o jediném skutku dvěma samostatnými výroky. Obviněná je přesvědčena, že soudy zcela pominuly použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. Takový postup je podle názoru obviněné rovněž v rozporu se stávající judikaturou Nejvyššího soudu a v této souvislosti obviněná výslovně zmiňuje jeho usnesení ze dne 23. 10. 2002, sp. zn. [5 Tdo 494/2002](#). Závěrem svého dovolání obviněná I. E. navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil v odsuzující části rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 1 T 54/2006, jakož i usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. 11 To 207/2007, a aby věc přikázal soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněné I. E. prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jejího názoru soudy obou stupňů nepochybily, pokud obviněnou uznaly vinnou trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák. Jak uvádí státní zástupkyně, popis skutku uvedený ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně vykazuje znaky citovaného trestného činu, přičemž podle státní zástupkyně se jeho skutkové okolnosti liší od popisu skutku, v němž obžaloba spatřovala trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., pro který soud prvního stupně obviněnou zprostil obžaloby. Zmíněný postup soudů nižších stupňů je podle přesvědčení státní zástupkyně též v souladu s ustanovením čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Státní zástupkyně závěrem svého vyjádření navrhla, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť je zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům.

Pro posouzení, zda byl v této trestní věci naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., je rozhodující otázkou, jestli útoky spáchané obviněnou I. E., které byly předmětem jejího trestního stíhání na podkladě obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Náchodě a původně byly kvalifikované touto obžalobou jako trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. a poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., tvoří součást jednoho skutku nebo nikoli.

V posuzované otázce se prolíná hmotně právní i procesní problematika skutku. Z hlediska trestního práva hmotného jde o to, zda popis skutkových okolností, jak je obsažen ve vztahu k obviněné I. E. jednak v odsuzujícím výroku o vině pod bodem 1. a jednak ve zprošťujícím výroku o vině v rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 1 T 54/2006, zakládá jeden skutek nebo dva samostatné skutky spáchané ve vícečinném souběhu. Z hlediska trestního práva procesního pak má vyřešení uvedené hmotně právní otázky ten význam, že v případě, kdyby šlo o jeden skutek, vznikla by poté, co zmíněný zprošťující výrok o vině týkající se trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. nabyl právní moci již v řízení před soudem prvního stupně, překážka věci rozhodnuté ve vztahu k odsuzujícímu výroku o vině pod bodem 1. citovaného rozsudku, který se týká trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., neboť obviněná by zde byla odsouzena pro týž (tj. jediný) skutek, pro který již byla podle § 226 písm. b) tr. ř. pravomocně zproštěna obžaloby [§ 11 odst. 1 písm. f) tr. ř.]. Pokud by se jednalo o dva samostatné

skutky, uvedená překážka by nevznikla a dovolání obviněné by nemohlo být důvodné.

K tomu Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že skutek, který tvoří předmět trestního stíhání obviněného, není jako pojem v trestním právu definován zákonem, ale jeho vymezení je záležitostí ustálené právní teorie a soudní praxe. Podstatou skutku, o němž má soud rozhodnout, je účast obviněného (obžalovaného) na určité události popsané v žalobním návrhu, tedy jeho právně relevantní jednání (konání nebo opomenutí), z něhož vzešel následek porušující nebo ohrožující společenské zájmy chráněné trestním zákonem. Podstatu skutku tedy tvoří jednak jednání trestně odpovědného pachatele a jednak následek, který jím byl způsoben. Součástí skutku nemůže být jakékoli jednání trestně odpovědné fyzické osoby, ale pouze takové jednání, které je relevantní z hlediska trestního práva hmotného, a je proto obsaženo ve znacích skutkové podstaty některého trestného činu. Obdobně i následek musí být významný ze stejného hlediska. Momentem, jenž dělí počínání pachatele na různé skutky, je právě trestněprávně relevantní následek, který obviněný způsobil nebo chtěl způsobil. Pro vztah mezi jednáním a následkem musí platit, že jednání je pro daný následek kauzální, tj. bez něj by k následku nemohlo dojít tím způsobem, jak k němu došlo (srov. zejména rozhodnutí pod č. [8/1985](#) a č. [5/1988](#) Sb. rozh. tr.). Všechny projevy vůle pachatele navenek, které vedly k takovému trestněprávně relevantnímu následku, tvoří jeden skutek. O jeden skutek z hlediska hmotného práva se jedná i v případě, došlo-li ke vzniku více následků významných pro trestní právo hmotné, jestliže každý z těchto následků byl způsoben alespoň zčásti tímž (jedním) jednáním, rovněž významným z hlediska trestního práva hmotného (v konkrétním případě se může jednat o tzv. jednočinný souběh nestejnorodý).

Totožnost skutku pak má význam především z hlediska obžalovací zásady (§ 220 odst. 1 tr. ř.), tj. soud může rozhodovat v hlavním líčení jen o skutku, pro který byla podána obžaloba. V tomto smyslu je totožnost skutku zachována, existuje-li při porovnání skutku popsání v obžalobě a v rozsudku shoda buď alespoň v jednání obviněného, anebo v následku jeho jednání. Uvedená shoda jednání či následku nemusí být úplná a bezvýjimečná, ale stačí i shoda částečná v podstatných skutkových okolnostech (viz rozhodnutí pod č. [1/1996-I](#). Sb. rozh. tr.). Jeden skutek jako předmět trestního stíhání pak tvoří nedělitelný celek, který nelze v rámci takového řízení rozdělit do samostatných částí a není možné o každé z nich rozhodnout jiným výrokem; výjimku představuje jen pokračování v trestném činu (§ 89 odst. 3 tr. zák.), které je z hlediska trestního práva hmotného jediným skutkem, ale jeho jednotlivé dílčí útoky se podle trestního práva procesního považují za samostatné skutky a lze je projednat zvlášť (§ 11 odst. 2, § 12 odst. 12 tr. ř.) a poté případně uložit společný trest za pokračování v trestném činu (§ 37a tr. zák.). V posuzované věci obviněná I. E. však nejde o takový případ a nejedná se zde ani o to, zda byla zachována totožnost skutku v souladu s obžalovací zásadou, protože zde tomu tak nepochybně bylo. Jak je již výše uvedeno, podstata dovolacích námitek a rozhodnutí o dovolání spočívá v řešení, jestli trestné činy poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák. a podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., pro které byla na obviněnou podána obžaloba, byly spáchané jedním totožným (tj. „týmž“) skutkem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., anebo jde o dva odlišné skutky, o nichž bylo možno rozhodnout samostatnými a rozdílnými výroky o vině (odsuzujícím i zprošťujícím).

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že skutek, kterým byla obviněná I. E. uznána vinnou pod bodem 1. odsuzujícího výroku o vině v rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 1 T 54/2006, a jímž spáchala trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., je samostatným a odlišným skutkem od toho skutku, který je obsažen ve zprošťujícím výroku o vině téhož rozsudku a v němž obžaloba spatřovala trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. Oba tyto skutky se totiž zásadně liší především v tom, co tvoří podstatu skutku, jak byla výše vymezena, tj. v trestněprávně významném jednání pachatele a v následku, který tím byl, resp. měl být způsoben, popřípadě v dalších rozhodných okolnostech.

Pokud jde o skutek spáchaný obviněnou I. E., který je obsažen pod bodem 1. v odsuzujícím výroku o

vině v rozsudku soudu prvního stupně a soudy nižších stupňů jej kvalifikovaly jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., podstatou jednání jako znaku objektivní stránky a základní složky tohoto skutku je zdánlivé zmenšení majetku dlužníka, z kterého by věřitel mohl dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči pachateli (dlužníkovi). V posuzovaném případě tedy obviněná jako osoba jednající za dlužníka – obchodní společnost E., s. r. o., (§ 90 odst. 1, 2 tr. zák.) zdánlivě zmenšovala její majetek, z něhož bylo možné uspokojit pohledávku jejího věřitele – obchodní společnosti T., a. s. Zdánlivým zmenšováním majetku dlužníka se přitom rozumí jednání, jímž pachatel v rozporu se skutečným stavem věci předstírá úbytek svého majetku použitelného k uspokojení pohledávky věřitele, ačkoli k takovému úbytku ve skutečnosti nedošlo. Pachatel jako dlužník toho může dosáhnout např. na základě fingovaných právních úkonů, různými předstíranými majetkovými dispozicemi či účetními machinacemi, jak se ostatně stalo v posuzované věci. K takto charakterizovanému jednání pak dochází až poté, co již vznikla pohledávka věřitele, jejíž uspokojení tím pachatel maří (viz rozhodnutí pod č. [53/2003](#) Sb. rozh. tr.), takže už jen z tohoto hlediska nemůže být stejné jednání významné i pro spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., k němuž mělo dojít již předtím, a to tak, že byl sjednán závazkový právní vztah mezi obchodními společnostmi E., s. r. o., a T., a. s., na jehož podkladě se první z těchto společností obohatila ke škodě majetku druhé společnosti. Ostatně i proto se liší časové vymezení jednání obviněné I. E. v obou porovnávaných skutcích, když k tomu, které mělo být součástí trestného činu podvodu, došlo již v měsíci srpnu 1998, kdy měla obviněná odebrat přízi od obchodní společnosti T., a. s., s vědomím neschopnosti zaplatit za toto zboží kupní cenu, zatímco trestný čin poškozování věřitele spáchala obviněná jednáním počínajícím až dnem 31. 12. 1999, kdy došlo k prvním účetním operacím zastírajícím dispozice s peněžními částkami, jež obdržela obchodní společnost E., s. r. o., do svého majetku od obchodní společnosti H., spol. s r. o., a měla je použít k úhradě závazku vůči obchodní společnosti T., a. s. Navíc podstatou jednání obviněné v případě skutku, v němž obžaloba shledávala trestný čin podvodu, nebyly žádné (skutečné či zastírací) dispozice s majetkem obchodní společnosti E., s. r. o., jak tomu bylo u trestného činu poškozování věřitele, ale vylákání zboží – různých druhů příze z majetku obchodní společnosti T., a. s. Obě jednání se tudíž týkala dispozic s odlišným majetkem.

S tím souvisí i odlišný následek obou skutků, jejichž totožnost obviněná I. E. namítá ve svém dovolání. Tato rozdílnost vyplývá již ze skutečnosti, že objektem trestných činů podvodu podle § 250 tr. zák. a poškozování věřitele podle § 256 tr. zák. jsou poněkud jiné chráněné zájmy a hodnoty, byť v obou případech jde o trestné činy proti majetku. Objektem trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., který měla podle obžaloby obviněná spáchat skutkem obsaženým ve zprošťujícím výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, je zájem na ochraně majetku v nejširším smyslu a zákon zde poskytuje trestněprávní ochranu před přímým útokem pachatele na cizí majetek, přičemž následkem (účinkem) trestného činu podvodu je nejen škoda na tomto majetku ve smyslu úbytku majetkových hodnot, ale též obohacení pachatele nebo jiné osoby. Objektem trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 tr. zák., který obviněná spáchala skutkem popsáním pod bodem 1. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, je sice rovněž zájem na ochraně majetku, ale v podstatně užším rozsahu než u podvodu, protože jde o majetek věřitelů v podobě jejich pohledávek vůči dlužníkovi (tj. vůči pachateli, resp. osobě, za niž pachatel jedná). Navíc pachatel trestného činu poškozování věřitele neútočí na tento chráněný majetek věřitelů přímo, ale jen prostřednictvím skutečných či fiktivních dispozic s vlastním majetkem dlužníka, resp. zatajováním jeho existence či skutečné hodnoty. Následkem je zde pak rovněž škoda na cizím majetku, ale na rozdíl od podvodu spočívá škoda v případě poškozování věřitele nikoli v úbytku určitých majetkových hodnot, nýbrž v tom, že nedojde k důvodně očekávanému přírůstku majetkových hodnot ve prospěch věřitele, tj. nedojde k uspokojení jeho pohledávky, přičemž obohacení pachatele se výslovně nevyžaduje (být je obsaženo již v plnění, které dlužník obdržel na podkladě pohledávky věřitele, jejíž uspokojení zmařil).

S poukazem na to, co bylo dosud konstatováno, Nejvyšší soud uzavírá, že z procesního hlediska jsou skutkové závěry, k nimž dospěl soud prvního stupně a vyjádřil je ve svém rozsudku v popisu skutku obsaženého jak v odsuzujícím výroku o vině pod bodem 1., tak ve zprošťujícím výroku, natolik odlišné, že neumožňují dovodit existenci téhož skutku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. jako překážky pro odsouzení obviněné I. E. za skutek kvalifikovaný jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., ačkoli obviněná byla zároveň zproštěna obžaloby pro skutek, v němž byl spatřován trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. Ani z hmotně právního hlediska pak nelze učinit závěr, že jednání popsané v odsuzujícím výroku o vině pod bodem 1. v rozsudku soudu prvního stupně, které je součástí objektivní stránky trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., bylo zároveň kauzální (tj. nezbytné a určující) i pro následek popsaný ve skutkových zjištěních obsažených ve zprošťujícím výroku téhož rozsudku, jehož podstatou mělo být způsobení škody nezaplacením za zboží obchodní společnosti T., a. s., a obohacení obchodní společnosti E., s. r. o. Podobně to platí opačně, protože z popisu skutku ve zprošťujícím výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně není patrné, proč by podvodné jednání obviněné, které mělo být součástí objektivní stránky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., tvořilo současně nebytný skutkový předpoklad ke vzniku následku spočívajícího v poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., jak byl vyjádřen v odsuzujícím výroku o vině pod bodem 1. v rozsudku soudu prvního stupně. Jinak řečeno, skutková zjištění, která tvoří podstatu obou porovnávaných skutků, neposkytují podklad pro závěr, že jednání, jež bylo součástí jednoho z nich, je zároveň nezbytným předpokladem pro způsobení následku významného pro trestní právo i u druhého skutku.

Byla-li tedy obviněná I. E. v posuzované věci rozsudkem soudu prvního stupně za popsaných okolností zproštěna obžaloby pro skutek, v němž byl shledáván trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., v žádném případě nemohl tento zprošťující výrok založit překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu ke skutku popsanému v odsuzujícím výroku o vině pod bodem 1. v rozsudku soudu prvního stupně, který je trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 3 tr. zák., jak namítala obviněná ve svém dovolání. Nejvyšší soud považuje uvedené rozhodnutí soudu prvního stupně, s nímž se ztotožnil i odvolací soud, za správné a zákonné, pokud o obou samostatných a odlišných skutcích, které se týkaly obviněné, rozhodoval samostatnými výroky (tj. jednak odsuzujícím, jednak zprošťujícím výroky). Námitka obviněné založená na opačném názoru je tudíž neopodstatněná.

Tento závěr je pak zcela v souladu i s právním názorem, na němž je založeno usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2002, sp. zn. [5 Tdo 494/2002](#), na které obviněná I. E. poukázala ve svém dovolání. V citovaném rozhodnutí totiž Nejvyšší soud dospěl ke zcela opačnému závěru, než jakého se obviněná domáhá. Dovolací soud zde mimo jiné konstatoval: „... ze srovnání popisů jednání, jak byla zjištěna na základě důkazů příslušnými soudy, podle názoru Nejvyššího soudu rozhodně nevyplývá, že předmětné útoky byly součástí jednoho skutku“ a „... z procesního hlediska jsou skutkové závěry, k nimž soudy dospěly v obou předmětných trestních věcech a vyjádřily je v popisu skutku, natolik odlišné, že neumožňují dovodit existenci téhož skutku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. jako překážky pro další trestní stíhání obviněných“. Nejvyšší soud se tedy v nyní posuzované věci nijak neodchýlil od rozhodnutí, jehož se obviněná dovolává.

Proto Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné I. E. jako zjevně neopodstatněné.